

מ"ת 14608/07/14 - מדינת ישראל נגד מוחמד מנצור, עלי אחמד מנצור

בית משפט השלום בירושלים

מ"ת 14608-07-14 מדינת ישראל נ' מנצור(עציר) ואח'
תיק חיצוני: 6-0102-83540-2014

בפני מבקשת נגד משיבים
כב' השופט ד"ר אוהד גורדון
מדינת ישראל
1. מוחמד מנצור (עציר)
2. עלי אחמד מנצור (עציר)

החלטה

בפני בקשה למעצרו של המשיבים עד לתום ההליכים.

רקע וטיעוני הצדדים

1. כתב האישום מייחס למשיבים עבירה של תקיפת שוטר, לפי סעיף 274 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, וכן עבירה של כניסה לישראל שלא כדין לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.
2. כפי הנטען, ביום 26.6.14 שהו הנאשמים בשכונת בית חנינה ללא היתר. כשניגש שוטר לרכב בו שהו, פתח את דלת הנהג והחל בביצוע מעצרו של האחרון, תקפו המשיבים שישבו במושב האחורי את השוטר במכות אגרופ לראשו. בהמשך יצאו מהרכב והחלו להימלט עד שנלכדו בסמוך.
3. ב"כ המשיבים מסכימים לקיומן של ראיות לכאורה לעבירה של כניסה לישראל שלא כדין, וחולקים על קיומן ולחלופין על עצמתן בנוגע לעבירה התקיפה. נטען כי אין לסמוך על דברי השוטר חזוט, שלטענתו הותקף. זאת, משום שבהודעה שנגבתה ממנו לא ציין כיצד הותקף; ומשום שיש סתירות בינו לבין שוטרים אחרים שהיו עמו: בדו"ח הפעולה של הקצין דניס לא מתוארת תקיפה, והשוטר ועקנין כתב בדו"ח הפעולה שלו כי הנהג הוא שהתקיף. נטען גם שיתר השוטרים לא עומתו עם גרסתו של השוטר חזוט. ב"כ המשיב 1 סבור, כי בנתוני מרשו שהוא נשוי ואב לתאומים, בהעדר ראיות לעבירת התקיפה ואף אם ישנן, יש מקום לשחררו ממעצר. ב"כ המשיב 2 הוסיף, כי מהחומר עולה שהמשיבים לא התנגדו למעצרו דבר שאינו מתיישב עם הטענה שקודם לכן תקפו שוטר. אף הוא טען לשחרור מרשו.

ראיות לכאורה

4. המחלוקת במישור זה מתמקדת, כאמור, בעבירת תקיפת השוטר.

5. השוטר אליה חזוט, בדו"ח פעולה מיום 26.6.14, תיאר כי עם קבלת ההוראה לבצע מעצר של היושבים ברכב הנדון, פתח את דלת הנהג באומרו "עצור משטרה, לא לזוז" ותפס את ידיו, שאז "שני בחורים אשר ישבו במושב האחורי החלו לתקוף אותי ולתת לי אגרופים בראש, הנהג הדף אותי החוצה, בשלב זה התחלנו להתעמת מחוץ לרכב והחשוד הצליח לברוח...".

מדובר באמירה ברורה ומפורשת, המתייחסת למשיבים אשר לא היתה מחלוקת בין הצדדים כי הם אשר ישבו במושב האחורי של הרכב (הדבר עולה גם מהודעת המשיב 1 מיום 26.6.14 ש' 33, ומהודעת המשיב 2 מיום 28.6.14 ש' 27).

6. רוב טענות ההגנה הן כאלה שאינן גורעות בצורה משמעותית ממשקל הראיות. באשר לטענה המתייחסת להודעתו של השוטר חזוט מיום 30.6.14, הרי שהשוטר טען בה בהקשר דנן כי "תוך כדי שאני תופס את הנהג התחלתי להרגיש מכות בראש, מיד הסתובבתי והבחנתי כי שניים שתוקפים אותי..." (ש' 26-27). העובדה שלא ציין אגרופים דווקא אינה גורעת ממשקל הדברים.

כך גם הטענה הנוגעת לדברי הקצין דניס סדובניקוב. הלה תאר בדו"ח פעולה מיום 27.6.14 כי רץ לרכב שעה שהשוטר חזוט ניגש לנהג "ובזמן הזה הבחנתי בשני אנשים שפתחו את הדלת אחורית ופתחו בריצה...". הקצין לא ציין כי ראה את התקיפה, אך גם לא ציין שלא ראה אותה. זהו מסוג הנושאים, שיש לברר עמו בהליך העיקרי ואין בהם לגרוע ממשקל הראיות בשלב זה.

7. שונים פני הדברים בנוגע לדו"ח הפעולה של שוטר אחר, יונתן ועקנין, מיום 27.6.14. הלה ציין בדו"ח כי ראה את הנהג (ולא את המשיבים) תוקף את השוטר חזוט ונמלט. גם סוגיה זו תצריך בירור מעמיק יותר בהליך העיקרי, אך מדובר בפער ברור מול דבריו של חזוט. לשלב זה, סבורני שיש לתן משקל רב יותר לדברי השוטר שהותקף, השוטר חזוט, שכן צפה בתוקפיו מטווח קרוב ומסר תיאור מפורט כיצד הסתובב וראה את המשיבים תוקפים אותו. זאת, בעוד שהשוטר ועקנין צפה במתרחש ממרחק. ועם זאת, מדובר באלמנט שיש בו לגרוע ממשקל הראיות לכאורה, גם אם לא לאיינן, שכן הוא תומך בגרסאות המשיבים בחקירותיהם לפיהן לא תקפו את השוטר. בהליך העיקרי יהא צורך לבחון לעומק את האפשרות (ואדגיש: אפשרות בלבד), כי השוטר חזוט טעה וחשב שהותקף בידי היושבים בספסל האחורי, בעוד שבפועל הותקף בידי הנהג כפי שטוען השוטר ועקנין.

8. לסיכום פרק זה, סבורני כי לצד קיומן של ראיות לכאורה לעבירת הכניסה לישראל שלא כדון, קיימות גם ראיות לעבירה של תקיפת שוטר. ועם זאת, עצמתן של הראיות בנוגע לעבירה האחרונה אינה מקסימלית, וקיימת חולשה הנובעת מן הפער עליו עמדתי לעיל.

עילת המעצר והאפשרות להסתפק בחלופה

9. בבש"פ 6781/13 קונדוס נ' **מדינת ישראל** (4.11.13) עסק בית המשפט העליון בסוגיית מעצרם של מי שאינם תושבי ישראל ונאשמים בכניסה שלא כדון. בכלל זה נדונה הדילמה שעניינה בקושי לאתר נאשמים ממין זה לאחר שחרורם והחשש לסיכול ההליך הטבוע בהיותם תושבי שטחים מחד, והרתיעה מהוראה על מעצרם אך משום שאינם

מתגוררים בישראל מאידך. בין היתר נקבע כדלקמן:-

"כאשר מדובר במי שאין לחובתו עבר פלילי מכביד - ובכלל זה כאשר אין מדובר במי שלחובתו הרשעות רבות קודמות בעבירות של שהיה בישראל שלא כדין, וכאשר העבירה היחידה המיוחסת לו היא של שהיה בלתי-חוקית בישראל, אני סבורה כי ניתן להורות על שחרור לחלופת מעצר באזור, ולהבטיח את ההתייצבות לדיון בהפקדה כספית ובערובות כספיות משמעותיות... ככל שמדובר במי שביצע עבירות חמורות יותר לצד הכניסה שלא כדין לישראל; ככל שמדובר במי שלחובתו עבר פלילי מכביד; וככל שמדובר במי ששחרר בעבר בערובה, לא התייצב למשפטו ובהמשך נעצר שוב בגין שהיה בלתי חוקית בישראל, בין אם לצד עבירות נוספות, בין אם כעבירה עצמאית - יקשה להורות על שחרור לחלופת מעצר באזור.

...ככלל, מקום שמוצא בית המשפט כי ניתן לשחרר נאשם לחלופת מעצר באזור, ייעשה הדבר בכפוף להפקדה כספית משמעותית ולהעמדת ערבים שהינם אזרחי ישראל, שיתחייבו לערובות כספיות משמעותיות".

10. במקרה דנן מיוחסת למשיבים עבירה נוספת, לצד השהיה הבלתי-חוקית בישראל. המדובר בעבירה של תקיפת שוטר, שמעצם טיבה מקימה חשש הנוגע ליחסו של נאשם בעבירה שכזו לשלטון החוק, וכנגזרת מכך גם למידת האמון שניתן לתת בו כי יכבד תנאי שחרור ממעצר. ועם זאת, כמתואר לעיל עצמת הראיות בנוגע לעבירה הנוספת אינה שלמה, ועל כן ניתן לתת רק משקל מוגבל לשיקול של קיום עבירה נוספת ולא ניתן לשלול את אפשרות השחרור ממעצר רק על בסיסה. הדבר מצריך המשך בחינה, של נתוני כל אחד מן המשיבים.

11. המשיב 1 הוא בן 30, נשוי ואב לתאומים. אין בעברו הרשעה קודמת בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין. עם זאת, קיימות עבירות משנת 2005 ומשנת 2003 של נהיגת רכב ללא רישיון, נהיגת רכב רשום באזור ואי התייצבות - רובן לפי תחיקת הבטחון. עוד הורשע בבידוי אבנים בשנת 2004, גם זאת לפי תחיקת הבטחון. המשיב ריצה מאסרים.

מבלי להקל בו ראש, אני סבור כי יש ברישום זה כדי להגביר את החששות הרלבנטיים להכרעה זו: החשש כי המשיב ישוב ויכנס לישראל שלא כדין, או החשש כי לא יתייצב להמשך ההליך. המדובר בעבירות מתחומים אחרים, שבוצעו לפני שנים מספר בהיותו של המשיב צעיר כבן עשרים, כאשר זה תשע שנים לא חזר וחטא בפלילים. לשון אחרת, לא מדובר בעבר "מכביד". על רקע זה, סבורני שניתן להורות על שחרורו של המשיב ממעצר בהתאם לקביעות בעניין **קונדוס** הנ"ל.

12. המשיב 2 הוא בן 25. לא נטען כי קיים עבר פלילי.

בפתח הדיון בבקשה למעצר עד לתום ההליכים, הציגה המבקשת תיק ראיות הממתין לביור דין ("מב"ד") במסגרתו נחקר המשיב ב-20.1.14 בגין התפרצות לבית מגורים וכניסה לישראל שלא כחוק (להלן: "ההליך הנוסף"). התובעת הצהירה בדיון כי בחנה את התיק, וכי יש מקום להגשת כתב אישום בגין עבירה נוספת של שהיה בלתי חוקית. עיינתי בתיק הנוגע להליך הנוסף, וקיימות בו ראיות הכוללות תעודת עובד ציבור בדבר העדר אישור לשהות בישראל, תיעוד של תפיסת המשיב בתחומי ישראל והודאה שלו בשהייה הבלתי חוקית (הודעה מיום 20.1.14, ש' 10).

היסמכות על תיק מעין זה היא אפשרית, אך נעשית לאחר בדיקת הראיות וכחריג לכלל לפיו "מב"דים" לא יוצגו בהליך המעצר (בש"פ 6718/06 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פיס' ד(4) ו-ו(6) (10.9.06)). מכאן, שיש לקבלה בהקשר דנן כרלבנטית לעניין עצמת עילת המעצר.

עם זאת אציין, כי יש ממש בטרוניית ההגנה לפיה היה על המבקשת לכלול נתון זה בבקשה למעצר עד לתום ההליכים, ולא להציגו בפתח הדיון בבקשה. אלא, שמידת ה"הפתעה" להגנה מוגבלת. עיון בחומר החקירה הנוגע לכתב האישום מושא החלטה זו מעלה, כי הודעת המשיב 2 מיום 20.1.14 מצויה בחומר זה שלהבנתי הועבר כולו להגנה לפני הדיון. מכאן, שגם ללא הצגת תיק החקירה הנוסף ניתן היה להציג את החומר האמור כטיעון לעילת המעצר. בנוסף, תיק החקירה בנוגע להליך הנוסף נמסר לעיונו של ב"כ המשיב 2 במהלך הדיון. לכן, והגם שהיה ראוי כי המבקשת תכלול את הטענה כבר בבקשה למעצר עד לתום ההליכים, איני סבור כי העובדה שהדבר לא נעשה מונעת היסמכות על תיק זה.

13. אין ספק כי הנתון שעניינו בהליך הנוסף מגביר את החשש להישנות המעשים. ועם זאת, איני סבור שעצמת העילה מחייבת מעצר עד לתום ההליכים. לא מדובר "במי שלחובתו הרשעות רבות קודמות בעבירות של שהיה בישראל שלא כדיון", כלשון ההכרעה בעניין **קונדוס** הנ"ל, אלא במקרה בודד קודם בו, לאחר חקירתו, שוחרר המשיב, שטרם הוגש בו כתב אישום וממילא שאין בו הרשעה. אני סבור, לכן, כי ניתן להתמודד עם עצמתה המוגברת של העילה, באמצעות קביעת תנאי שחרור קפדניים שימחישו למשיב 2 את המחיר אותו הוא עלול לשלם אם יימנע מהתייצבות להמשך הדיונים.

14. במכלול השיקולים אני קובע, כי המשיבים ישוחרר ממעצר בתנאים הבאים:

א. המשיב 1 יפקיד סך 2,000 ₪, והמשיב 2 סך 3,000 ₪, להבטחת עמידה בתנאי השחרור.

ב. חתימת ערבות עצמית של כל אחד מהמשיבים בסך 10,000 ₪, להבטחת עמידה בתנאי השחרור.

ג. חתימת ערבות צד ג' לכל אחד מהמשיבים בידי ערב הנושא תעודת זהות ישראלית, בסך 10,000 ₪, להבטחת עמידה בתנאי השחרור.

ד. התייצבות למשפט ככל שיידרשו.

אם לא יעמדו בתנאים, יובאו המשיבים בפני שופט בתוך 48 שעות.

זכות ערר כדיון.

ניתנה היום, ט"ו תמוז תשע"ד, 13 יולי 2014, בנוכחות הצדדים.